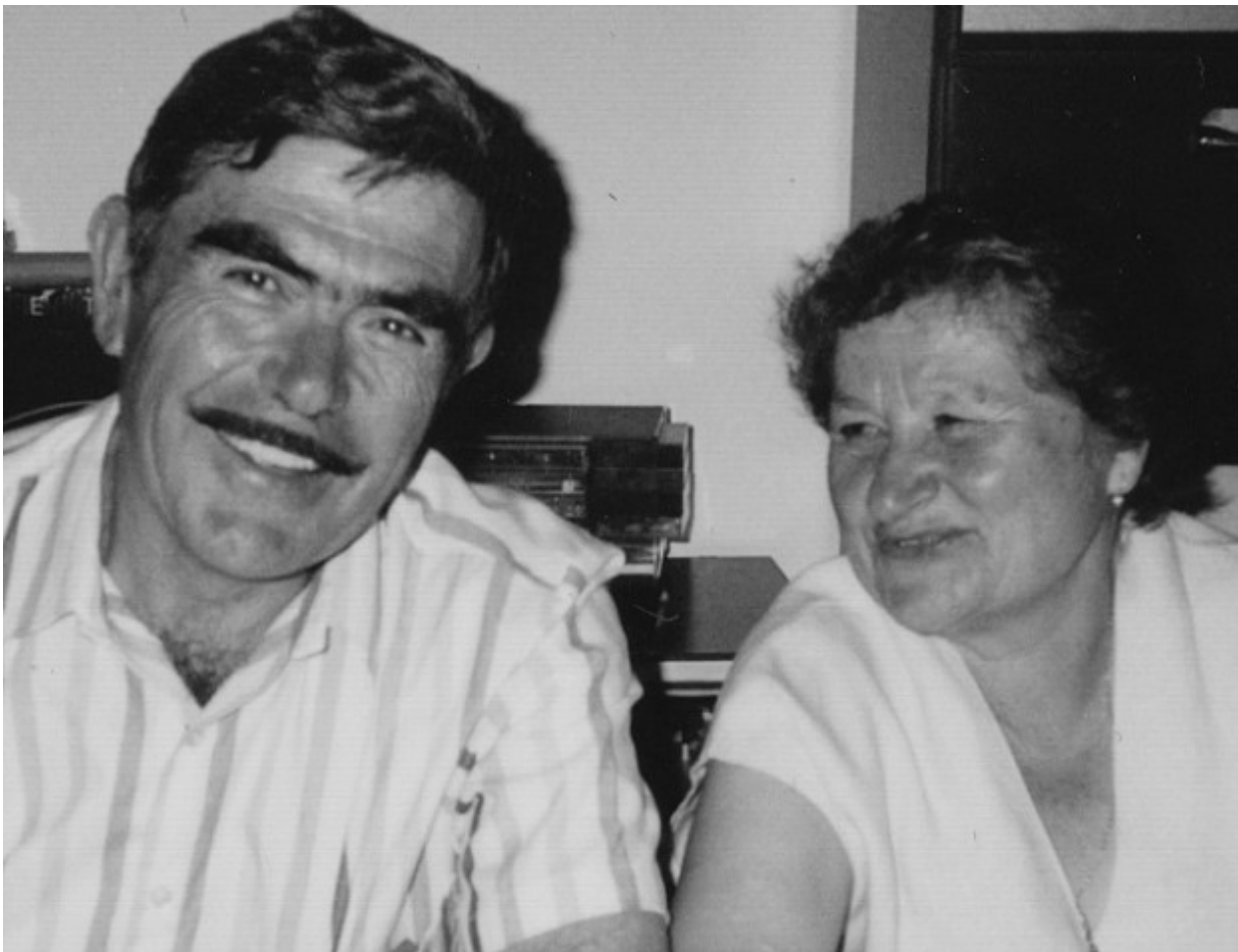

Διαβάστε όλη τη συγκλονιστική ιστορία της ζωής του Χρήστου και της Μαρίας Μαρκογιαννάκη, του ζευγαριού των Ελλήνων της Αυστραλίας που «έφυγαν» με διαφορά λίγων λεπτών από τη ζωή

/ [Γενικά Θέματα](#)

Την έσφιξε στην αγκαλιά του, με τον δικό του, τρυφερό και δυνατό τρόπο μαζί, που εκείνη γνώριζε ακόμη και μέσα στα σκοτάδια της Αλζχέϊμερ.

Του είπαν ότι «έφυγε» και περίμεναν το ξέσπασμά του. Ο Χρήστος Μαρκογιαννάκης όμως ήταν Κρητικός της παλιάς γενιάς. Γιος του πατέρα του και εγγονός του παππού του, που πίστευαν ότι ο άντρας δε φανερώνει τα αισθήματά του. Όσο πιο βαθειά είναι τόσο πιο αφανέρωτα.

Βγήκε στην αυλή της «Θαλπωρής», αξημέρωτα ακόμη κι' έβγαλε να καπνίσει ένα τσιγάρο, όπως έκανε όταν η καρδιά του είχε φουρτούνες.

Παγωνιά γύρω του, αλλά πού να νοιώσει κρύο. Φλογισμένη η καρδιά του από τον πόνο για την αγαπημένη που δε θα έσφιγγε ξανά στην αγκαλιά του, το μόνο που τον απασχολούσε ήταν να μην την αποχωριστεί. Να μην την αφήσει μόνη της στο μεγάλο ταξίδι.

Ποιος ξέρει με πόση δύναμη, αυτός ο γενναίος Κρητίκαρος, ο σοβαρός και αμίλητος, έκανε την προσευχή του και ο Θεός τον άκουσε! Περίμενε λίγο να δει το μεγάλο του γιο, το Νικόλα, που ήταν στο δρόμο και μετά έγειρε και άφησε την τελευταία του πνοή, λίγο πιο πέρα από την αγαπημένη του, όταν το σώμα της ήταν ζεστό ακόμη

Είπαν ότι πέθανε από καρδιά. Στα κρύα πιστοποιητικά θανάτου δε γράφεται όταν πεθάνει κανείς από αγάπη. Όταν προστάζει την καρδιά του να σταματήσει να χτυπά και αυτή τον υπακούει!

«Έτρεξα, μόλις μου τηλεφώνησαν, πέντε η ώρα το πρωϊ της Παρασκευής, από τη «Θαλπωρή», μουδιασμένος από το φοβερό νέο και βρήκα τον πατέρα έξω στο courtyard, να καπνίζει. Έκανε φοβερό κρύο, του είπα να πάμε μέσα, αλλά ήταν σα να βρισκόταν ήδη σε άλλο κόσμο. Με κοίταξε μ' ένα βλέμμα που δε θυμάμαι να με είχε κοιτάξει ποτέ πριν. «Είσαι καλά παιδί μου;» με ρώτησε και ο πόνος όλου του κόσμου ήταν σα να είχε συγκεντρωθεί στα μάτια του. «Ναι πατέρα, αλλά πάμε μέσα», του είπα, όσο πιο μαλακά μπορούσα. Έβλεπα ότι ο πόνος τον είχε τσακίσει.

Μού έδωσε το πακέτο τα τσιγάρα του, πράγμα που εκείνη την ώρα δεν μπορούσα να εξηγήσω. Ήταν σα να μου έλεγε 'δεν τα χρειάζομαι πια'.

Γονάτισα μπροστά του, όπως καθόταν στο παγκάκι, αμίλητος και ξαφνικά είδα το μισοτελειωμένο τσιγάρο που κρατούσε να πέφτει από το χέρι του. Έγειρε το κεφάλι του και νόμισα ότι τον πήρε ο ύπνος. Δεν έκανα λάθος. Ήταν όμως ο αιώνιος ύπνος. Αυτός που θα τον έφερνε πάλι κοντά στη μητέρα μου, στον άνθρωπο που λάτρεψε σ' όλη του τη ζωή και ήταν αποφασισμένος να μην αφήσει ούτε το θάνατο να τους χωρίσει».

Ο Νίκος Μαργογιαννάκης, ο πρωτότοκος του Χρήστου και της Μαρίας, μιλάει στο neoskosmos.com και δε μπορεί ακόμη να πιστέψει ό,τι συνέβη το πρωϊ της 17ης Ιουλίου. Από την άλλη πλευρά όμως δεν τον παραξενεύει.

«Οι γονείς μου ζούσαν ο ένας για τον άλλον. Ποτέ δεν πήγαινε ο πατέρας κάπου μόνος του. Έπρεπε να έχει και τη μητέρα μου δίπλα του. Δεν ήξερε τι θα πει καφενείο, αλλά ούτε και ανδρικές παρέες. Κοίταζε το σπίτι και τα παιδιά του. Ήταν λιγόλογος, αυστηρός, σε αντίθεση με τη μητέρα μου η οποία ήταν η προσωποποίηση της χαράς. Το γέλιο της αντηχούσε σ' όλο το σπίτι. Ατελείωτες οι ιστορίες της για την οικογένεια, τα παράξενα του χωριού, τους περίεργους τύπους που μπορούσε να μιμείται καταπληκτικά. Ήταν η ζωή στις παρέες, γι' αυτό το πηγαίο της χιούμορ, τη ζεστασιά, την αγάπη της για τον συνάνθρωπο, το ότι ήταν πάντα έτοιμη να βοηθήσει μ' όποιον τρόπο μπορούσε. Ήταν επίσης φοβερή μαγείρισσα, γνωστή για την παραδοσιακή κρητική κουζίνα που δίδαξε και στα εγγόνια της».

Ο Νικόλας Μαργογιαννάκης είναι φανερά φορτισμένος από την εισροή των αναμνήσεων, συγκινημένος, αλλά και περήφανος μαζί για τους γονείς του, που πραγματικά φαίνεται, όχι μόνο να ήταν στενά δεμένος μαζί τους, να τους λάτρευε, αλλά και να τους θαύμαζε.

Από Κρήτη, Αυστραλία

Πάμε, μαζί, αργά και διακριτικά στην εποχή που ήλθαν στην Αυστραλία, από τα Χανιά της Κρήτης το 1966, όλοι μαζί. Ο Χρήστος και η Μαρία Μαργογιαννάκη, με τα δυο τους αγόρια, τον Νικόλα 8 χρόνων και τον Παντελή 6.

«Ο πατέρας μου ήταν γεωργός και η προοπτική για ένα καλύτερο μέλλον, εκεί στο χωριό, κάθε άλλο παρά ενθαρρυντική. Έφευγαν πάρα πολλοί την εποχή αυτή για

την Αυστραλία, ακόμη και πολύ πριν από μας. Οι γονείς μας, είδαν αυτό το ταξίδι, σαν μια ευκαιρία να μας εξασφαλίσουν μια ανώτερη μόρφωση, να δημιουργήσουν κάποια βάση για μια καλύτερη ζωή για την οικογένεια. Ήδη ήταν η αδελφή της μητέρας μου στη Μελβούρνη, οπότε δεν είναι ότι θα πηγαίναμε σ' έναν τόπο που δεν ξέραμε κανέναν.

Θυμάμαι ότι δεν είχαμε δυο μέρες στην Μελβούρνη και οι γονείς μας έπιασαν δουλειά. Η μητέρα μου σε εργοστάσιο που έφτιαχναν γυναικεία φορέματα και ο πατέρας μου στο General Motors. Για ένα διάστημα μάλιστα εργαζόταν σε δύο δουλειές και είχε πάθει υπερκόπωση.

Θυμάμαι ότι υπήρχε μια θαλπωρή στο σπίτι, μια αγάπη δυνατή ανάμεσα στους γονείς μου. Ποτέ δε χαλούσε ο ένας το χατίρι του άλλου, ούτε επενέβαινε στον τρόπο που φερόταν σε μένα και τον αδελφό μου. Ο πατέρας, για παράδειγμα, ήταν αυστηρός μαζί μας. Η μητέρα μου, από την άλλη πλευρά, ήταν πολύ πιο ελαστική και εκδηλωτική. Όταν όμως μας μάλωνε ο πατέρας μου, ποτέ δεν επενέβαινε. Ο δεσμός τους ήταν παράδειγμα για μίμηση. Δε χωρεί αμφιβολία γι' αυτό», θα πει ο Νίκος, κάνοντας μια παύση, απορροφημένος προφανώς από τις αναμνήσεις που τον κατακλύζουν.

Δεν θα την άφηνε μόνη

Αν μιλάμε σήμερα είναι γιατί όλη η παροικία έχει συγκλονιστεί από το γεγονός ότι δύο άνθρωποι που αγαπήθηκαν πολύ στη ζωή, δεν μπόρεσε ούτε αυτός ο θάνατος να τους χωρίσει.

Πώς έγινε και βρέθηκαν μαζί στη «Θαλπωρή», είναι ένα ερώτημα που δε μπορεί να μείνει αναπάντητο, με την τροπή που έχει πάρει η συζήτηση.

«Πριν 7 χρόνια περίπου η μητέρα μου αρρώστησε με τη φοβερή ασθένεια Αλτσχέϊμερ. Για ένα πολύ μεγάλο διάστημα την περιποιόταν ο πατέρας μου στο σπίτι. Πριν ενάμισι χρόνο όμως η κατάστασή της επιδεινώθηκε και τότε δεν υπήρχε άλλη λύση από το να εισαχθεί σε ίδρυμα. Δε γινόταν να την αφήσουμε

όμως εκεί μόνη της. Ο ίδιος ο πατέρας επέλεξε να την ακολουθήσει. Στη «Θαλπωρή» υπάρχει, ως γνωστό, γηριατρείο και γηροκομείο. Οπότε θα μπορούσαν να είναι και οι δύο μαζί».

Άλλη μία παύση που δεν τολμώ να διακόψω, διαισθανόμενη ότι έχουμε εισέλθει σε ακόμη πιο ευαίσθητο χώρο. Η συνέχεια θα το επαληθεύσει: « Οι γονείς μου, εκεί μέσα, ήταν σαν ένα σώμα, μια ψυχή. Ο πατέρας μου, και ενώ η κατάσταση της μητέρας είχε σοβαρά πλέον επιδεινωθεί, δεν έφευγε στιγμή από κοντά της. Ήταν εκεί να την κρατά στην αγκαλιά του, να της σφίγγει συνέχεια το χέρι και να της μιλά. Αυτός ο σοβαρός, ο λιγομίλητος άντρας, να της λέει ιστορίες, να της θυμίζει τα παλιά, να της εκφράζει την αγάπη του και την αφοσίωσή του, μ' όποιον τρόπο μπορούσε, που ήταν βέβαια πηγαίος, που έβγαινε από τα βάθη της ψυχής του και τη γέμιζε γαλήνη και ευτυχία.

Όπως ήταν όλα τα χρόνια αχώριστοι στη ζωή, έτσι ήταν και εκεί μέσα, στον δικό τους κόσμο, αυτόν που είχαν φτιάξει οι ίδιοι για τους ίδιους, όπως τους ταίριαζε και όπως γέμιζε την ψυχή τους ευτυχία. Δεν έδιναν την εντύπωση ότι επιζητούσαν τίποτε άλλο. Ο ένας ζούσε για τον άλλον και όταν ο ένας ακολουθώντας την νομοτελειακή εξέλιξη, έφυγε ένα πρωί, τον ακολούθησε και ο δεύτερος εαυτός του.

«Ο πατέρας μου ήταν φανερό ότι δε θα μπορούσε πλέον να ζήσει χωρίς τη μητέρα μου. Εκείνη ήταν όλη του η ζωή. Από τότε που θυμάμαι τον κόσμο, από το χωριό στην Κρήτη, με τα χωράφια, τις ελιές και το μόχθο το καθημερινό, μέχρι εδώ στην Αυστραλία, μαζί δούλεψαν, μαζί μόχθησαν, μαζί χάρηκαν τη ζωή, οπότε πώς γινόταν να μη φύγουν και μαζί;»

Φεύγοντας, βέβαια μαζί, ήταν σα να έκλεισαν το μάτι στον χάροντα. Δε θα του έκαναν τη χάρη να κάνει διπλό ταξίδι. Η ζωή είχε ήδη αποφασίσει να τους αποχαιρετίσει μαζί!

Πηγή:eirinika.gr